

1

Zoals altijd was ik te laat. Soms kreeg ik het idee dat iedereen opzettelijk te vroeg klaar was, zodat het altijd leek alsof ik niet wist hoe ik moest klokkijken.

Ik liep de grote voordeur door naar buiten het pad op en zag de afgrijselijke koets al staan. Mijn twee oudere zussen zaten samen op een bankje te wachten en keken naar vader en moeder, die met de koetsier aan het praten waren.

Claesje en Aaltje. Twintig en achttien jaar.

Ik had de grondigste hekel aan ze. Dat begon met het feit dat ik alleen al qua uiterlijk het zwarte schaap van de familie was.

Met hun sneeuwwitte huid, lichtbruine haren en helderblauwe ogen waren ze typische Wofliumse meisjes. Dit was te danken aan onze lange en strenge winters.

Ik daarentegen viel overal uit de toon met mijn warme karamelachtige huid, zwarte krullende haren en felgroene ogen.

En dan was er nog mijn karakter, wat mijn moeder altijd “problematisch” noemde. Ik had namelijk geen zin om de hele dag te borduren en liters thee weg te kloppen.

Of om op zoek te gaan naar een geschikte echtgenoot om me voor de rest van mijn leven als een perfecte pop te moeten gedragen.

Ik zat liever te lezen en te dagdromen over avonturen die ik nooit zou beleven.

Die dromen hield ik angstvallig voor mezelf. In ieder geval maakte niemand dan mijn wensen belachelijk.

Mijn zussen hoorden mijn voetstappen en hun hoofden draaiden mijn kant op. Claesje snoof.

‘Moet dit nu echt?’ zei ze op haar gebruikelijke klagende toon.

‘Wat bedoel je?’

Ze gebaarde naar mijn kleding. ‘Je hebt je ochtendjurk nog aan. Met laarzen notabene.’

Ik keek naar de grond. Ik hield er niet van om mezelf elke twee uur om te kleden, dus liep ik al de hele dag rond in een simpele crèmekleurige jurk met lange mouwen met een theevlek op de zoom. Met mijn dromende hoofd had ik per ongeluk mijn hoge wandellaarzen aangetrokken. Het was comfortabele kledij, maar niet echt geschikt voor een middag thee drinken

en winkelen met dames van stand. Het was alleen te laat om nog van jurk en schoenen te wisselen.

Ik trok mijn cape wat dichter om me heen en haalde mijn schouders op. 'Ik krijg in ieder geval geen zere voeten.'

Claesje kreunde van ongenoegen. 'Je bent een hopeloos geval, weet je dat?'

'Ik ben niet de enige, volgens mij.' Claesje kromp ineen, want ze wist precies waar ik op doelde. Mijn oudste zus was de twintig al gepasseerd en ze was nog steeds niet getrouwd. Wat een grote bron van ergernis was voor mijn moeder, en een groot plezier voor mij.

'Kom, Claesje', zei Aaltje. 'Volgens mij moeten we instappen.'

Aaltje sprak weinig tegen me. Waar Claesje ervan genoot om me de hele dag uit te foeteren, vond Aaltje het blijkbaar een beter idee om mij straal te negeren. In de loop der jaren heb ik geleerd om met beiden zo goed mogelijk om te gaan.

Met z'n drieën liepen we naar de koets en met gebogen hoofd sprong ik het voertuig in, zodat moeder me niet terug het huis in kon sturen. Hoe verschrikkelijk ik deze uitjes ook vond, alles was beter dan alleen thuis achter te worden gelaten.

Pas toen we aan het rijden waren en ik mijn cape van mijn schouders liet zakken omdat ik het benauwd kreeg, zag mijn moeder wat ik aanhad. Haar ogen werden groot.

'De arme Moeder, Victoria! Zo kun je toch niet bij de familie Niemendal naar binnen?'

'Ik was vergeten me om te kleden, mama.'

'Hoe kun je dat nu vergeten?'

'Door de hele dag met haar hoofd in de wolken te lopen?' opperde Claesje.

'Laat haar toch', kwam mijn vader tussenbeide. 'Dan zit ze maar in een hoek en verhongert ze de rest van de middag. Daar leert ze hopelijk een keer van.'

Moeder en Claesje leken daar tevreden mee te zijn en ze begonnen weer over schoenen te babbelen. Claesje frummelde heel irritant aan de hanger die om haar hals hing.

Ik sloot me ervoor af en keek uit het raam.

We reden ons cluster uit en begonnen aan de rit door het Doornbos. Het noordelijke gebied van Woflium was redelijk veilig. De struikrovers vonden het gebied onder de Doornrivier blijkbaar aantrekkelijker, waardoor mensen in het noorden tamelijk veilig konden reizen.

Mensen die in dit gebied woonden, waren daar sowieso erg blij mee. Ze hadden geen last van het Wofliumse hof met onze koningin, die naar horen niet al te vriendelijk leek te zijn. De oorlog tussen Dahlia en Variana had hier ook niet zoveel invloed. De ruzie tussen de twee vorsten van de landen was een jaar voordat ik werd geboren begonnen. Al achttien jaar was er dood en verderf aan de oostelijke kant van het continent. Wij waren gelukkig goed beschermd door onze rivier en de bergen die de hoofdgrens vormden tussen oost en west.

Misschien kwam het door dat gevoel van veiligheid dat ik het nerveuze gehinnik van de paarden en de waarschuwendende stemmen van onze wachters niet hoorde. Dat ik er in eerste instantie niets achter zocht toen de koets plotseling halt hield, waardoor mijn vader en ik hard naar voren schoten.

Of misschien lette ik niet op, omdat me dat nooit was geleerd. Ik reageerde in ieder geval te traag toen de deur aan mijn kant werd opengetrokken en ik de koets uit werd gesleurd. Ik slaakte een harde gil en Aaltje wist mijn hand vast te pakken. Haar slappe greep weerhield de twee sterke handen er niet van om me compleet het rijtuig uit te trekken.

‘Laat me los!’ Ik trok en probeerde te schoppen, maar ik hoorde alleen gegrinnik in mijn oor.

‘Wat een kattig meisje.’

Ik had door die opmerking alleen maar meer zin om hem te krabben. Ik zag een van onze wachters naar mij toe rennen. Zijn wapen in de aanslag om me te redden.

Ik begon nog harder te trekken en probeerde me uit de greep van de vreemde man te bevrijden, die ongetwijfeld een struikrover was. De koperen hanger in de vorm van een kegel die om mijn hals hing, begon te gloeien tegen mijn huid. Er dreigde gevaar.

Daar had dat ding wel eerder mee mogen komen. Ik zou eens een bezoekje moeten brengen aan de heks in Doornstad, bij wie we de kegel hadden laten maken. Zo’n ding hoorde je te waarschuwen voordat de dreiging toesloeg.

Ik probeerde dichterbij de wachter te komen, maar ik werd hardhandig aan de kant van de weg gesmeten. Ik drukte mijn bovenlichaam overeind en zag een jongeman met zwarte lokken tot zijn schouders zijn zwaard trekken. Binnen enkele slagen had hij zijn wapen door de borstkas van de dappere wachter gestoken, die meteen neerviel. Het bloed gutste uit de wond en kleurde de weg rood. De jongen trok zijn zwaard uit het lichaam van de man en keek naar mij. Ik staarde geschokt terug.

Wonderbaarlijk genoeg registreerde mijn brein nog dat dit de knapste jongen was die ik ooit had gezien. Hij grijsde.